

(Εμφανίζεται η φώκια):

-Γεια σας. Είμαι η Μόνα. Είμαι μια από τις λίγες πια φώκιες Monachus Monachus. Έρχομαι από ένα νησί του Αιγαίου, την Αλόνησο. Εκεί ζει η οικογένειά μου και κάποτε ζούσαν και αρκετοί φίλοι μου... (κάνει πως κλαίει) Παλιά ήμασταν πολλές φώκιες σε όλο το Αιγαίο... Αλλά περάσαμε δύσκολες στιγμές....

Ξέρετε ποιος φταίει γι' αυτό;

Τα σκουπίδια που πετάνε οι άνθρωποι στις θάλασσες και στις ακτές...

Τα δίχτυα των ψαράδων που μας πνίγουν...

Η βρωμιά στη θάλασσα από τα πετρέλαια και τα λάδια που βγαίνουν από τα πλοία...

Κάποιοι κακοί άνθρωποι, χωρίς να μας σκέφτονται, μας σκοτώνουν και τώρα έχουμε μείνει πολλές λίγες...

Η μαμά μου λέει πως αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, θα πεθάνουμε και εμείς...

Φοβάμαι...

Γι' αυτό ήρθα σε εσάς, να σας πω το παράπονό μου και να με βοηθήσετε να ζήσω.

Τι λέτε παιδιά; (τα παιδιά απαντούν) Μου το υπόσχεστε; (τα παιδιά απαντούν)

Το ήξερα ότι ήρθα στους κατάλληλους ανθρώπους να ζητήσω βοήθεια! Εσείς ξέρω ότι θα με προστατέψετε, θα με φροντίσετε να ζήσω και εγώ και η οικογένειά μου.

Τώρα μπορώ να επιστρέψω σπίτι να το πω στους γονείς μου για να ηρεμήσουν...

Ευχαριστώ για όλα! Και μην ξεχνάτε την υπόσχεση που μου δώσατε!

(Φεύγει και εμφανίζεται η χελώνα):

Πέρασε από εδώ η φίλη μου η Μόνα; (τα παιδιά απαντούν)

Μου είπε ότι αγαπάτε πολύ τα ζώα και να έρθω να σας βρω...

Ήθελα να σας πω και εγώ το παράπονό μου...

Με λένε Λέτα και είμαι μια χελώνα, από αυτές τις ξακουστές... Τις καρέτα-καρέτα. Τις έχετε ακούσει; (τα παιδιά απαντούν) Εμ, βέβαια. Μας γνωρίζετε γιατί είμαστε και εμείς ζώα υπό εξαφάνιση... Αλλά αν πάμε έτσι.... θα μας θυμάστε σας ανάμνηση.... Δε θα υπάρχουμε για πολύ ακόμα...

Εγώ ζω στη Ζάκυνθο, ένα πανέμορφο νησί του Ιονίου. Η θάλασσα είναι τόσο όμορφη εκεί και η άμμος τόσο ζεστή που με βοηθά να γεννήσω τα αυγουλάκια μου! Αχ... Τα αυγουλάκια μου... Τα χελωνάκια μου... Από τώρα σκέφτομαι ότι τα παιδιά μου κινδυνεύουν από τους ανθρώπους που δε μας υπολογίζουν... Νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν παντού ό,τι θέλουν. Βάζουν τις ομπρέλες τους πάνω στις φωλιές των παιδιών μας και καταστρέφουν τα αυγουλάκια... Όσα γλιτώσουν και καταφέρουν να γεννηθούν, δεν μπορούν να ακολουθήσουν τα αστέρια και τον ήχο του κύματος για να πάνε προς τη θάλασσα, γιατί οι άνθρωποι βάζουν δυνατές μουσικές, ανοίγουν ξενοδοχεία ή περνούν με τα αμάξια τους μπροστά από την παραλία και τα χελωνάκια χάνουν το δρόμο τους... Και μετά τη ζωή τους... Γι' αυτό ήρθα σε εσάς... Θέλω και εγώ βοήθεια και προτίμησα να τη ζητήσω από παιδιά που αγαπούν τα ζώα... Θα βοηθήσετε; (τα παιδιά απαντούν) Θα προστατέψετε τις φωλιές και τα χελωνάκια; (τα παιδιά απαντούν) Θα το πείτε σε όλους τους φίλους σας για να μας προστατέψουν και αυτοί; (τα παιδιά απαντούν)

Ουφ! Τώρα ησύχασα... Ευχαριστώ παιδιά... Πάω πίσω στο νησί... Και που ξέρετε; Μπορεί να σας συναντήσω κάποια στιγμή μέσα στο νερό και να κολυμπάμε παρέα! Γεια σας!

(Φεύγει και εμφανίζεται η αρκούδα):

Πω, πω! Τι ζέστη έχει εδώ βρε παιδιά; Αλλά να μου πείτε ότι έχω συνηθίσει από τα κρύο που έχει στο σπίτι μου. Ξέρετε, εγώ ζω στα βουνά και το χειμώνα έχει πολύ κρύο. Τα πάντα είναι καλυμμένα με χιόνι και αφού δεν γίνεται να βρω τροφή για να ζήσω... κοιμάμαι! Χα! Χα! Θα μου πείτε... Είσαι λίγο χοντρούλα... Ε... πριν κοιμηθώ τρώω πολύ για να αντέξω! Αχ, τι αφηρημένη που είμαι! Δε σας συστήθηκα. Με λένε Ούρσουλα. Στα βιβλία θα με βρείτε με το όνομα Ursus Arctus, κοινώς η Καφέ Αρκούδα. Και σε αστέρι έχουν δώσει το όνομά μου. Αν ακούσετε κάτι για Μικρή και Μεγάλη Άρκτο, εμένα εννοούν. Είμαι πολύ υπερήφανη γι' αυτό. Είμαι όμως και πολύ τσαντισμένη! Γιατί εμείς οι αρκούδες παιδιά μου έχουμε άλλα προβλήματα. Δε μας αφήνουν να κοιμηθούμε! Οι άνθρωποι έχουν καταστρέψει τις περισσότερες περιοχές που ζούμε. Έχουν κάνει παντού δρόμους. Κόβουν και καίνε τα δέντρα. Σκάβουν το βουνό. Πού χώρος να ζήσεις και πού ησυχία να κοιμηθείς! Και με τούτα και με κείνα ξυπνάμε μέσα στο καταχείμωνο. Και κρυώνουμε και πεινάμε και τροφή δε βρίσκουμε να φάμε. Πώς να ζήσουμε λοιπόν; Εσείς μπορείτε να κάνετε κάτι για να ζήσω; (τα παιδιά απαντούν) Μην με ξεχάσετε... Πρέπει να φύγω... Πάω να φάω/κοιμηθώ... (ανάλογα με την εποχή που θα γίνει το πρόγραμμα)

(Φεύγει και εμφανίζεται ο λύκος):

Επ... παιδάκια! Εγώ είμαι ο Λυκούργος, ένας λύκος που είναι γεμάτος παράπονα από εσάς τους ανθρώπους... Παντού σκουπίδια, φωτιές, κόψιμο δέντρων... Μου καταστρέφουν το σπίτι και μέχρι να βρω καινούριο έχουν καταστρέψει και αυτό... Που να ζήσω; Σε καμένο τόπο; Σε βρώμικό; Σε ένα άδειο τοπίο χωρίς δέντρα και βλάστηση; Δεν μπορώ... Ούτε να κοιμηθώ, ούτε να φάω... Εμ βέβαια! Αφού εσείς οι άνθρωποι δε φτάνει που καταστρέφετε τα δάση, έρχεστε με τα όπλα σας και κυνηγάτε ό,τι ζώο έχει απομείνει ζωντανό... Είναι πράγματα αυτά; Που να τα πω και να με πιστέψουν... Έτσι, έχασα την προηγούμενη εβδομάδα το βραδινό μου γεύμα... Είχα δει ένα ζουμερό λαγό και ήθελα να τον φάω... (κάνει ότι ξερογλείφεται) Και πάνω που πήγα να του χυμήξω... τσουπ... να σου ένας κυνηγός και μπαμ... τον σκότωσε... Έχασα το λαγό μέσα από τα χέρια μου...

Δραστηριότητα αφήγησης

«Το παράπονο των ζώων»

Και έμεινα νηστικός... (κάνει πως κλαίει) Από το μπαμ που άκουσα άρχισα να τρέχω για να κρυφτώ... Από εκείνο το βράδυ, φοβάμαι να βγω για κυνήγι... Τι να φάω; Αφού τίποτα δεν έχουν αφήσει οι άνθρωποι ζωντανό... Άσε που μπορεί με το επόμενο μπαμ να είμαι εγώ το φαγητό ή η γούνα κάποιου ανθρώπου... Αχ πόσο φοβάμαι... Και πεινάω... Και νυστάζω... Τι να κάνω; Τρέχω και παρακαλώ τους ανθρώπους να με λυπηθούν και να με βοηθήσουν να ζήσω... Εσείς θα βοηθήσετε; (τα παιδιά απαντούν) Το υπόσχεστε; (τα παιδιά απαντούν) Ευχαριστώ!

